

AMICS D'INFANTESA

El pare mirava les notícies embadalit assegut al sofà del menjador. Vaig sentir que parlaven dels jocs olímpics de Barcelona. “Papa, què són els jocs olímpics?” El pare em va fer seure al seu costat i agafant un volum de l’enciclopèdia em va començar a explicar una història fantàstica que havia passat feia molts anys a Olímpia, la ciutat dels déus. El pare gesticulant amb els braços em va dir que aquell any no l’oblidaria ningú i potser tenia raó perquè jo, encara avui, no l’he oblidat.

26 d’agost de 1992

Estimat diari, soc la Carlota i et vull explicar una cosa. Els nens de la classe que m’agraden son el Marc Pujadó, l’Ernest Martí i el Guillem Trull. Els que m’agradaven abans eren uns altres.

Saps què? La meva millor amiga, l’Alba és una mica xuleta perquè es la filla de la mestra. Tots els nens de

la classe els i agrada i al Marc Pujadó també. La britat no se que li troven. Ja se que es simpatica, decidida i llesta pero no tinc gelos d'ella. No li fai cas, es pensa que estic amoïnada i no es aixi... jo estic mes fresca que una rosa acabada de plantar!

L'Alba en aquella època era la meva millor amiga. Amb un caràcter aparentment fort i segur supervisava tots els moviments de la meua vida. Bonica i decidida agradava a tots els nens de la classe encara que sempre manava a tothom. Anar ben vestida i portar esportives i texans de marca era el més important per ella i si no en portaves et feia sentir com un drap brut.

També tenia altres amigues, com la Sara i la Marta; les quatre formàvem un bonic grup on la nostra líder indiscutible era l'Alba.

La Marta tenia els cabells negres i curtets com un nen. Era riallera, simpàtica i molt bona estudiant. La Sara era molt afectuosa, amable, dolça i una mica presumida. Li agradava bastant tocar la flauta i sempre acabava traient les notes de les cançons d'oïda. L'Alba era rossa, maca, simpàtica i decidida; filla d'una mestra de l'escola. I jo era molt tímida i callada, com el pare. Poruga i hipocondríaca amb uns cabells rinxolats i castanys que no m'agradaven gens.

Totes anàvem juntes a tot arreu, sobretot perquè ens unia la gimnàstica rítmica. Un esport que practicàvem totes quatre des dels cinc anys. Recordo que hi anàvem els dimarts i els dijous una hora i mitja i els divendres quatre hores seguides. Avi Manel, tu ens hi acompanyaves amb el “quatre lates” verd. Conduïes molt a poc a poc i a cada encreuament posaves aquells intermitents que ens feien ressonar el cap, te’n recordes? Els dimarts al vespre, quan em venies a buscar, anava a sopar a casa teva i allà mirava aquell programa que m’agradava tant. Tu també te’l miraves però preferies veure pel·lícules de pistolers, les notícies, el temps i el Barça.

També anava a casa l’Alba, sobretot a fer els treballs de l’escola. Va ser allà, al despatx de la seva mare, on vaig escoltar per primer cop rock català de la seva germana gran.

*Et pots quedar al meu costat
si no em parles de calor
sensual i experta
estranya i perversa
portes el foc
en el cos.
Sé que tinc la nit guanyada,
sé que en qualsevol racó,*

*d'ara fins la matinada,
lleparé la melmelada
del teu cos.*

Sau, *Foc al cos* "Quina nit", 1990

Als deu anys Sau va entrar a la meua vida per casualitat, quan menys m'ho esperava, que és com succeeixen els millors esdeveniments.

La meua escola es deia "Pau Badia" i estava molt a prop de casa. Era de les més petites de la ciutat i això la convertia en una escola propera i familiar.

A la classe érem disset nenes i sis nens: el Guillem Trull sempre feia marranades, es menjava la pega i es posava la tovallola de la piscina enrotllada al cap i deia que era el Patge Faruk. L'Ernest Martí era massa xulo; el Xavier Mató era massa callat, el Marc Pujadó era el més guapo però només pensava en el futbol, el Roger Mussons era massa dolent i sempre ens molestava, i el Toni Miralles era massa bon noi.

Al col·legi a vegades escollien els meus dibuixos per Nadal, o per ser el millor dibuix del meu curs. Als meus companys els agradava com ho feia i les seves opinions em feien sentir gran.

20 de setembre de 1992

Estic farta que l'Alba sempre s'aprofiti de mi! Li aix de fer els dibuixos de plastica jo i clar... no li se dir que

no! Em fa por que deixi de ser amiga meva. Ningú s'atreveix a plantarli cara i jo menys...

Al final de setembre em vaig enfadar amb ella mentre fèiem fila per baixar les escales. Ens vam tibar els cabells davant de tots els nens de la classe i el Marc Pujadó va sentir com ens insultàvem i ens dèiem paraules lletges. Però les dues sabíem que no podíem estar gaire temps ni enfadades ni separades. Era una relació amor-odi que encara avui no l'acabo d'entendre. Avi Manel, em deixava influenciar tant per l'Alba! Era la reina de la classe i també la meva reina particular. El que deia ella anava a missa i per descomptat jo creia que era molt menys que ella.

El dia del meu aniversari la mare em va regalar un conjunt de jersei i pantalons molt bonic. Els pantalons eren de color vermell i el jersei era estampat. Quan la mare m'ho va ensenyar em va dir "No sé si t'agradarà, Carlota" i quan vaig obrir el regal vaig cridar "M'agrada molt, mama!", i li vaig fer un petó.

L'endemà al matí em vaig posar el conjunt il·lusionada. L'ensenyaria a l'Alba, la Sara i la Marta. Però quan vaig tornar de l'escola ja no em quedava ni una engruna d'il·lusió. Em vaig treure el conjunt nou i el vaig llençar a un racó de la meva habitació. No me'l posaria mai més! La mare em mirava i no podia entendre què era el que m'havia passat a l'escola. Vaig començar a plorar als seus braços i li vaig dir amb un filet de veu el que m'havia dit l'Alba. "És

horrible Carlota i a més a més no et queda gens bé”. Plorant desconsoladament tenia clar que no me’l posaria mai més. Avi Manel, la seva influència sobre mi anava massa lluny, almenys era el que pensava la mare, i jo no m’adonava que podia canviar les coses.

La meva mare sempre ha estat molt atenta i ens ha cuidat molt bé, els meus germans i a mi, però era massa protectora, tenia molt de geni i de vegades semblava que no m’acabava d’entendre.

29 de setembre 1992

Avui e anat a la festa d’aniversari de la Sara i li e regalat un joier. Ens u em pasat molt be. Però la meva mare a trucat a casa la Sara i ha dit que em venia a buscar! No ma deixat quedar més estona i me ne anat en el moment mes xulo! La mare ma fet sentir davant dels meus amics com una idiota. Es que no pot ser com les altres mares o que? Sempre ma de cridar i rundinar-me. A totes les filles les mares les deixen sempre quedar més tard i a mi no!

Tot i estar enfadada en aquell moment, sabia que la mare ho feia pel meu bé i que era una de les persones més fortes i valentes que coneixia. Li agradava lluitar per allò que volia i per allò que creia i sempre treia forces d’on no en tenia per tirar endavant. Un tret que creia que no heretaria mai.